

רע"פ 6272/13 - גבי דאהרי נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6272/13

כבוד השופט ח' מלצר
גבי דאהרי

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיב:

בקשת רשות ערעור על פסק-דין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ב' טולקובסקי) מתאריך 20.08.2013 בתיקים: עפ"ת 40115-01-13; עפ"ת 40184-01-13; עפ"ת 40094-01-13

בעצמו

המבקש:

עו"ד אופיר טישלר

בשם המשיבה:

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק-דין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ב' טולקובסקי) מתאריך 20.08.2013 בתיקים המאוחדים: עפ"ת 40115-01-13; עפ"ת 40184-01-13; עפ"ת 40094-01-13, בגדרו נדחו ערעוריו הנ"ל של המבקש על גזרי-הדין הדין של בית המשפט לתעבורה בפתח-תקווה בתיקים הבאים (סדר התיקים בהתאמה לסדר הערעורים לעיל): תת"ע 3655-03-12 (כב' השופטת ל' שלזינגר שמאי) (גזר הדין בתיק 3655-03-12 עסק גם בהרשעות בשני תיקים נוספים שצורפו לתיק לבקשת המבקש, והם: תת"ע 11628-11-11 (פ"ת) ו-תת"ע 33170/09

(ת"א); נ"ב 3193-11-10 (כב' השופטת מ' כהן); ו-תת"ע 3666-03-12 (כב' השופטת ל' שלזינגר שמאי).

להלן יפורטו בתמציתיות הנתונים הנדרשים להכרעה בבקשה.

תמצית העובדות וההליכים הקודמים

2. נגד המבקש הוגשה שורה של כתבי אישום במסגרת התיקים שפורטו לעיל. במרכז כתבי האישום עמדו מספר אירועים של נהיגה בשכרות וכן יוחסו למבקש עבירות נוספות.

3. פסק-דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד תיאר בהרחבה ובפירוט את כתבי האישום השונים שהוגשו כנגד המבקש, כמו גם את העונשים שנגזרו על המבקש בגדרי התיקים השונים, לפיכך אינני רואה צורך לשוב ולפרטם כאן. אציין כאן, לשם שלמות התמונה, את העונשים שהושמו על המבקש, עובר לפסק-דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד.

בתת"ע 3655-03-12 (אליו צורפו, כאמור, גם: תת"ע 11628-11-11 (פ"ת) ו-תת"ע 33170/09 (ת"א)), הושמו על המבקש: 14 חודשי מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי (כשהתנאי הוא שהמבקש לא יעבור במשך 3 שנים עבירות של נהיגה בזמן פסילה, או נהיגה בשכרות, או תחת השפעת משקאות משכרים); 6 שנות פסילת רשיון נהיגה; 6 חודשי פסילת רשיון נהיגה על תנאי. כן התבקש המבקש לחתום על התחייבות בסך 10,000 ש"ח להמנע במשך 3 שנים מביצוע עבירות של נהיגה בזמן פסילה, או נהיגה בשכרות, או תחת השפעת משקאות משכרים.

בתת"ע 3193-11-10 הושמו על המבקש: 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו במצטבר לעונש המאסר בפועל הנ"ל; 12 חודשי מאסר על תנאי (כשהתנאי הוא שהמבקש לא יעבור במשך 3 שנים עבירות של נהיגה בזמן פסילה, או נהיגה בשכרות, או תחת השפעת משקאות משכרים) ו-5 שנות פסילת רשיון נהיגה. כן התבקש המבקש לחתום על התחייבות בסך 20,000 ש"ח להמנע במשך 3 שנים מביצוע עבירות של נהיגה בזמן פסילה, או נהיגה בשכרות, או תחת השפעת משקאות משכרים.

בתת"ע 3666-03-12 הושמו על המבקש: 7 חודשי מאסר על תנאי (כשהתנאי הוא שהמבקש לא יעבור במשך 3 שנים עבירות של נהיגה בזמן פסילה, או ללא רשיון נהיגה תקף, או עבירות של נהיגה בשכרות, או תחת השפעת משקאות משכרים); 28 חודשי פסילת רשיון נהיגה; 6 חודשי פסילה על תנאי (למשך 3 שנים) וקנס בגובה 2500 ש"ח. כן התבקש המבקש לחתום על התחייבות בסך 5,000 ש"ח להמנע במשך 3 שנים מביצוע עבירות של נהיגה בזמן פסילה, או נהיגה בשכרות, או תחת השפעת משקאות משכרים.

בסך הכל הושמו על המבקש, עובר לפסק-הדין, מושא בקשת רשות הערעור, העונשים הבאים: 20 חודשי מאסר בפועל; 31 חודשי מאסר על תנאי; 13 שנים וארבעה חודשים של פסילת רשיון נהיגה בפועל; 12 חודשי פסילת רשיון נהיגה על תנאי ו-קנס בגובה 2500 ש"ח. ההתחייבויות שהמבקש התבקש

לחתום עליהן הסתכמו ב-35,000 ש"ח.

4. ערעוריו של המבקש לבית המשפט המחוזי הנכבד כוונו בתחילה הן כנגד הכרעות הדין והן כנגד גזרי-הדין, אך בהמשך (בדיון בתאריך 07.07.2013) הודיע הסניגור שייצג את המבקש בערעוריו (ואשר איננו מייצגו כעת), כי הוא חוזר בו מהערעורים על הכרעות הדין ומותיר על כנם רק את הערעורים על גזרי-הדין. בית המשפט המחוזי הנכבד סבר כי העונשים המצטברים שהושתו על המבקש היו חמורים מדי בהשוואה למדיניות הענישה המקובלת, ולפיכך הפחית את תקופת המאסר בפועל המצטברת שהושתה על המבקש ל-12 חודשים (על-ידי שהפחית את עונש המאסר הארוך ביותר מ-14 חודשים ל-12 חודשים, וקבע כי עונשי המאסר השונים ירוצו בחופף). גם את תקופת פסילת הרשיון המצטברת הפחית בית המשפט המחוזי הנכבד מ-13 שנים ו-4 חודשים ל-10 שנים.

5. זה המקום לציין כי בתאריך 15.07.2013, במכתב לבית המשפט, ביקשה אמו של המבקש להגיש חוות דעת רפואית, המטילה ספק, לכאורה, באמינות תוצאות בדיקת הנשיפה, נוכח תסמונת רפואית ממנה סובל המבקש. בית המשפט המחוזי הנכבד ביקש את תגובת באי-כח הצדדים לבקשת האם. בהודעה מתאריך 21.07.2013 ביקש בא-הכח שייצג את המבקש בפני בית המשפט המחוזי להצטרף לבקשת האם ואילו בא-כח המדינה התנגד לבקשה בהודעה מתאריך 22.07.2013. בית המשפט המחוזי הנכבד דחה לבסוף את הבקשה, מבלי להתייחס לאופן הגשתה. בית המשפט המחוזי הנכבד נימק סירוב זה בכך שלא ניתן לקבל, במסגרת ערעור, ראיות שלא הוגשו לערכאה המבררת. בית המשפט המחוזי הנכבד אף הזכיר כי הערעורים שהיו בפניו, כוונו, באותו שלב, כנגד גזרי-הדין בלבד, ולפיכך לא היה מקום להגיש ראיות נוספות, שמטרתן להשיג על הכרעת הדין.

טענות המבקש

6. במסגרת הבקשה שלפני, המבקש שב ועותר להגשת חוות-הדעת הרפואית אותה סירב בית המשפט GERD: המחוזי הנכבד לקבל. על-פי חוות-הדעת האמורה, המבקש סובל מ"תסמונת החזר קיבתי ושטי" (Gastro-Esophageal-Reflux-Disease). על-פי חוות-הדעת, ביחס לבעלי התסמונת הנ"ל - מכשיר הינשוף (הבודק ריכוז אלכוהול באוויר נשוף) איננו מצליח לשקף את ריכוז האלכוהול בדם, כיוון שהוא מושפע גם מריכוז האלכוהול בחלל הפה, ונתון זה מציג ערכים גבוהים יותר אצל בעלי התסמונת הנ"ל.

מנוסח הבקשה שלפני, קשה להבין אם המבקש שב ומעלה טענות בנוגע לעונשים שהושתו עליו (לאחר שהומתקו על-ידי בית המשפט המחוזי הנכבד), אך ממילא, כפי שאבהיר בהמשך, אין מקום להקלה נוספת בעונשים שהושתו על המבקש.

7. עוד יש לציין כי בד בבד עם הגשת בקשת רשות הערעור הגיש המבקש גם בקשה למינוי סניגור ציבורי. בתאריך 04.12.2013 ביקשתי מהסנגוריה הציבורית למסור את עמדתה באשר לייצוג המבקש במסגרת ההליך דנן. בהודעתו מתאריך 11.12.2013 מסר נציג הסנגוריה כי לאחר עיון בפסק-הדין של בית המשפט המחוזי הנכבד, הסנגוריה משאירה את הבקשה לשיקול דעת בית המשפט, אף שציין כי אם

המבקש היה מיוצג על-ידי הסנגוריה בהליכים הקודמים, ככל הנראה שהסנגוריה לא היתה יוזמת הגשת בקשת רשות ערעור לבית משפט זה. במקרה דנן לא מצאתי נסיבות המצדיקות מינוי סניגור ציבורי למבקש, וזאת על רקע העובדה שהמבקש היה מיוצג בפני שתי הערכאות הקודמות, ואף לא צירף, בעקבות טענתו לכשל בייצוג, את עמדת עורך הדין שייצגו בהליך הקודם. על כל אלו ניתן להוסיף שהבקשה עוסקת באופן מובהק בעניינו הפרטני של המבקש ואיננה מבקשת כלל להצטייר כעניין עקרוני (עיינו והשוו בהקשר זה: רע"פ 9526/01 שוורץ נ' מדינת ישראל (23.01.2002)). עמדת הסנגוריה הציבורית, אשר השאירה את הבקשה לשיקול דעת בית המשפט ואף ציינה כי לא היתה יוזמת הליך כזה – עומדת בקנה אחד עם החלטתי.

דיון והכרעה

8. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובחומר שצורף לה, כמו גם בתגובת המשיבה – הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות, שכן היא איננה מעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית החורגת מעניינם של הצדדים הישירים להליך, המצדיקה הענקת רשות ערעור ב-"גלגול שלישי" (ראו: רע"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007) ואף לא נראה כי נגרם פה למבקש עיוות דין, כמשמעו בפסיקה.

9. המבקש לא ניסה לטעון כלל כי בקשתו מעלה שאלה החורגת מעניינם של הצדדים. ההכרעה עליה המבקש מעוניין לערער היא, למעשה, החלטת בית המשפט המחוזי הנכבד שלא לקבל את חוות-הדעת הרפואית שהגישה אמו. השאלה שעומדת לפנינו כעת היא אם בית המשפט המחוזי הנכבד היה צריך לקבל את חוות-הדעת הרפואית המדוברת. שאלה זו עוסקת בעניינו הפרטני של המבקש ואיננה מעוררת כל שאלה עקרונית.

יתרה מזאת, אני סבור כי גם לגופו של עניין אין מקום להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי הנכבד, שלא לקבל את חוות-הדעת הרפואית. מקובלת עלי קביעת בית המשפט המחוזי הנכבד, שלפיה בנסיבות המקרה שלפנינו – כשחוות-הדעת הרפואית הוגשה לאחר שסניגורו של המבקש באותו הליך חזר בו, בשם המבקש, מן הערעורים על הכרעות הדין והותיר רק את הערעורים על גזרי-הדין – ממילא אין כל תועלת בחוות-הדעת, שיש בה כדי לעורר, לכאורה, דיון במישור האשמה, אך לא במישור העונש. לכך יש להוסיף את העובדה שחוות-הדעת הוגשה בפעם הראשונה רק לערכאת הערעור, ואף את העובדה שהיא הוגשה על-ידי אמו של המבקש, אשר איננה צד להליך, אם כי בא-כח המבקש הודיע על רצונו להצטרף לבקשה בהודעתו מתאריך 21.07.201.

10. ככל שטענתו של המבקש מבוססת על טענה של "כשל בייצוג", קרי, שחוות-הדעת לא הוגשה במועד נוכח כשל של סניגורו הקודם, הרי שנדרש היה מהמבקש להמציא את תגובת הסניגור לטענה זו. משתגובה זו לא הוגשה – אין מקום להידרש לטענה (ראו: רע"פ 4749/13 פלוני נ' מדינת ישראל (04.07.2013); מ"ח 3546/05 נימי

נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (22.11.2005); רע"פ 1634/10 סופה שמירה בע"מ נ' מדינת ישראל (23.6.2010), שם גם הוזכר הכלל שלפיו: "טענות בדבר כשל בייצוג צריכות להיות מועלות ולהיבחן בזהירות רבה, ועל הטוען זאת מוטל נטל שכנוע כבד מאוד..."

11. ככל שבקשתו של המבקש אכן מכוונת גם כנגד העונשים שהושתו עליו - הרי שיש לדחותה גם בהקשר זה. כלל ידוע הוא כי טענות בנוגע לחומרת העונש כשלעצמה אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", אלא בנסיבות של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 3929/09 דהן נ' מדינת ישראל (16.08.2009)). בענייננו, לאחר שבית המשפט המחוזי הנכבד הקל בעונשו של המבקש באופן משמעותי ביותר, לא ניתן לקבל טענה בדבר קיומה של סטייה כאמור. המבקש ביצע שורה של עבירות בעלות פוטנציאל סיכון משמעותי לסובבים אותו והביע זלזול בוטה בחוק כששב וחזר על מעשיו, פעם אחר פעם, גם לאחר שנתפס בקלקלתו. העונשים שהושתו על המבקש הולמים איפוא את מעשיו.

12. סוף דבר: נוכח כל האמור לעיל - בקשת רשות הערעור נדחית.

המבקש יתייצב איפוא לריצוי עונש המאסר שנגזר עליו - בתאריך 02.03.2014 עד לשעה 10:00, בבימ"ר הדירים, או במקום אחר על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות, או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

תשומת לב רשויות שירות בתי הסוהר מופנית בזאת לטענותיו של המבקש בנוגע למצבו הבריאותי והנפשי ולצורך להתחשב בכך במסגרת המאסר.

ניתנה היום, י"א באדר א' התשע"ד (11.2.2014).

ש ו פ ט